

BELGISCHE KAMER VAN
VOLKSVERTEGENWOORDIGERS

30 oktober 2015

WETSVOORSTEL

**tot wijziging van het Gerechtelijk Wetboek
wat de rechtsplegingsvergoeding betreft**

(ingediend door mevrouw Carina Van Cauter,
de heer Patrick Dewael en
mevrouw Sophie De Wit)

CHAMBRE DES REPRÉSENTANTS
DE BELGIQUE

30 octobre 2015

PROPOSITION DE LOI

**modifiant le Code judiciaire en ce qui
concerne l'indemnité de procédure**

(déposée par Mme Carina Van Cauter,
M. Patrick Dewael et
Mme Sophie De Wit)

SAMENVATTING

Momenteel zijn de erelonen en de kosten verbonden aan de bijstand van een advocaat voor het voeren van een gerechtelijke procedure verhaalbaar ten nadele van de partij die in het ongelijk wordt gesteld.

Ook een overheid die in het ongelijk wordt gesteld, kan worden veroordeeld tot het betalen van een rechtsplegingsvergoeding. Er bestaan evenwel een aantal wettelijke uitzonderingen die de overheid hiervan vrijstellen.

Het Grondwettelijk Hof heeft bepaalde van deze uitzonderingen ongrondwettelijk verklaard.

Dit voorstel beoogt het in overeenstemming brengen van de wetgeving met de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof.

RÉSUMÉ

À l'heure actuelle, les honoraires et les frais liés à l'assistance d'un avocat dans le cadre d'une procédure judiciaire sont récupérables auprès de la partie succombante.

Une autorité succombante peut, elle aussi, être condamnée à payer une indemnité de procédure. La loi prévoit toutefois une série d'exceptions qui dispensent les autorités de cette obligation.

La Cour constitutionnelle a déclaré plusieurs de ces exceptions inconstitutionnelles.

Cette proposition vise à mettre la législation en concordance avec la jurisprudence de la Cour constitutionnelle.

N-VA	:	Nieuw-Vlaamse Alliantie
PS	:	Parti Socialiste
MR	:	Mouvement Réformateur
CD&V	:	Christen-Democratisch en Vlaams
Open Vld	:	Open Vlaamse liberalen en democraten
sp.a	:	socialistische partij anders
Ecolo-Groen	:	Ecologistes Confédérés pour l'organisation de luttes originales – Groen
cdH	:	centre démocrate Humaniste
VB	:	Vlaams Belang
PTB-GOI	:	Parti du Travail de Belgique – Gauche d'Ouverture
FDF	:	Fédéralistes Démocrates Francophones
PP	:	Parti Populaire

Afkortingen bij de nummering van de publicaties:

DOC 54 0000/000:	Parlementair document van de 54 ^e zittingsperiode + basisnummer en volgnummer
QRVA:	Schriftelijke Vragen en Antwoorden
CRIV:	Voorlopige versie van het Integraal Verslag
CRABV:	Beknopt Verslag
CRIV:	Integraal Verslag, met links het definitieve integraal verslag en rechts het vertaald beknopt verslag van de toespraken (met de bijlagen)
PLEN:	Plenum
COM:	Commissievergadering
MOT:	Moties tot besluit van interpellaties (beigekleurig papier)

Abréviations dans la numérotation des publications:

DOC 54 0000/000:	Document parlementaire de la 54 ^e législature, suivi du n° de base et du n° consécutif
QRVA:	Questions et Réponses écrites
CRIV:	Version Provisoire du Compte Rendu intégral
CRABV:	Compte Rendu Analytique
CRIV:	Compte Rendu Intégral, avec, à gauche, le compte rendu intégral et, à droite, le compte rendu analytique traduit des interventions (avec les annexes)
PLEN:	Séance plénière
COM:	Réunion de commission
MOT:	Motions déposées en conclusion d'interpellations (papier beige)

Officiële publicaties, uitgegeven door de Kamer van volksvertegenwoordigers

Bestellingen:
Natieplein 2
1008 Brussel
Tel. : 02/ 549 81 60
Fax : 02/549 82 74
www.dekamer.be
e-mail : publicaties@dekamer.be

De publicaties worden uitsluitend gedrukt op FSC gecertificeerd papier

Publications officielles éditées par la Chambre des représentants

Commandes:
Place de la Nation 2
1008 Bruxelles
Tél. : 02/ 549 81 60
Fax : 02/549 82 74
www.lachambre.be
courriel : publications@lachambre.be

Les publications sont imprimées exclusivement sur du papier certifié FSC

TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

Met de wet van 21 april 2007 betreffende de verhaalbaarheid van erelonen en de kosten verbonden aan de bijstand van een advocaat (BS 31 mei 2007) bestaat er een forfaitaire tegemoetkoming ten gunste van de in het gelijk gestelde partij, dit ter compensatie van de kosten en erelonen die een rechtsonderhorige aan zijn advocaat verschuldigd is, wegens het voeren van een gerechtelijke procedure.

Artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek omschrijft de rechtsplegingsvergoeding als “*een forfaitaire tegemoetkoming in de kosten en erelonen van de advocaat van de in het geding gelijk gestelde partij*”. Het tarief van de rechtsplegingsvergoeding is bepaald bij het koninklijk besluit van 26 oktober 2007 (BS 9 november 2007). Het bedrag hangt hierbij voornamelijk af van de waarde van de vordering.

De regeling strekt zich uit tot alle zaken die binnen het toepassingsgebied van het Gerechtelijk Wetboek vallen. Ook het wetboek van strafvordering werd op bepaalde vlakken gewijzigd, teneinde de verhaalbaarheid gedeeltelijk in te voeren voor zaken die door de strafgerechten worden behandeld.

Daar waar de rechtsplegingsvergoeding aanvankelijk zonder veel problemen werd toegepast, is na verloop van tijd de vraag gerezen of afbreuk gedaan werd aan het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel doordat ook de overheid wanneer deze in het ongelijk gesteld wordt, kan worden veroordeeld tot het betalen van een rechtsplegingsvergoeding.

Het Openbaar Ministerie, optredend in strafzaken, kan immers krachtens de wet, nooit worden veroordeeld tot het betalen van een rechtsplegingsvergoeding.

In dat opzicht werd meermaals de vraag gesteld of deze uitsluiting uitgebreid diende te worden tot alle gevallen waarin overheden als verdedigers van het algemeen belang optreden.

Het Grondwettelijk Hof werd verschillende malen via prejudiciële vraagstelling aangezocht om na te gaan of het discriminerend is dat andere overheidstus-senkomsten niet vallen onder de uitzondering van de rechtsplegingsvergoeding.

Met de wet van 21 februari 2010 werden, in navolging van de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof, twee uitzonderingen ingevoerd ten gunste van de Staat.

DÉVELOPPEMENTS

MESDAMES, MESSIEURS,

La loi du 21 avril 2007 relative à la répétibilité des honoraires et des frais d’avocat (*Moniteur belge* du 31 mai 2007) prévoit une intervention forfaitaire en faveur de la partie ayant obtenu gain de cause en vue de compenser les frais et honoraires que doit un justiciable à son avocat pour avoir mené une procédure judiciaire.

L’article 1022 du Code judiciaire définit l’indemnité de procédure comme “*une intervention forfaitaire dans les frais et honoraires d’avocat de la partie ayant obtenu gain de cause*”. Le montant de l’indemnité de procédure a été fixé par l’arrêté royal du 26 octobre 2007 (*Moniteur belge* du 9 novembre 2007) et dépend principalement de la valeur de la demande.

Cette réglementation est applicable à toutes les affaires relevant du champ d’application du Code judiciaire. Le Code d’instruction criminelle a, lui aussi, été modifié à certains égards, en vue d’instaurer partiellement la répétibilité pour les affaires traitées par les juridictions pénales.

Alors que l’indemnité de procédure était initialement appliquée sans trop de problèmes, la question s’est posée de savoir, au fil du temps, si le fait que les pouvoirs publics peuvent également être condamnés au paiement d’une indemnité de procédure s’ils n’obtiennent pas gain de cause, ne porte pas préjudice au principe constitutionnel d’égalité.

En vertu de la loi, le ministère public, qui agit en matière pénale, ne peut en effet jamais être condamné au paiement d’une indemnité de procédure.

À cet égard, on a maintes fois posé la question de savoir si cette exclusion devait être étendue à tous les cas où les pouvoirs publics interviennent en tant que défenseurs de l’intérêt général.

La Cour constitutionnelle s’est vu plusieurs fois adresser des questions préjudicielles lui demandant de vérifier s’il ne réside aucune discrimination dans le fait que d’autres interventions des pouvoirs publics ne relèvent pas de l’exception relative à l’indemnité de procédure.

S’alignant sur la jurisprudence de la Cour constitutionnelle, la loi du 21 février 2010 a instauré deux exceptions en faveur de l’État: d’une part, lorsque le

Eenzijds wanneer het Openbaar Ministerie bij wijze van rechtsvordering in burgerlijke procedures tussenkomt (conform de bevoegdheid van artikel 138*bis*, § 1, Ger.W.) en anderzijds wanneer het arbeidsauditoraat een rechtsvordering instelt voor de arbeidsgerechten (conform art. 138*bis*, § 2, Ger.W.). Daartoe werd een nieuw achtste lid ingevoegd in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek.

De inwerkingtreding van deze twee uitzonderingen werd opgedragen aan de Koning. Het koninklijk besluit is momenteel nog niet bekendgemaakt.

Met de wet van 25 april 2014 werd een derde uitzondering toegevoegd op de regel dat er geen rechtsplegingsvergoeding verschuldigd is ten laste van de Staat.

De bedoeling van de wetgever was tegemoet te komen aan de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof waarbij geoordeeld werd dat er geen rechtsplegingsvergoeding verschuldigd kon zijn wanneer het Openbaar Ministerie in het ongelijk wordt gesteld in het kader van een vordering tot nietigverklaring van een huwelijk (arrest nr. 42/2013 van 21 maart 2013), wanneer de ambtenaar van de burgerlijke stand in het ongelijk wordt gesteld in het kader van een beroep tegen zijn weigeringsbeslissing om een huwelijk te voltrekken (o.m. arrest nr. 54/2014 van 27 maart 2014) of nog de gemachtigde stedenbouwkundige ambtenaar wanneer hij in het ongelijk wordt gesteld in het kader van een voor de burgerlijke rechtbank ingestelde herstellvordering op grond van de stedenbouwkundige regelgeving (arrest nr. 36/2013 van 7 maart 2013).

Daartoe werd een derde uitzondering ingevoerd waardoor de Staat geen rechtsplegingsvergoeding kan worden gelegd *“wanneer een publiekrechtelijke rechtspersoon in het algemeen belang als partij optreedt in een geding”*.

Met de nieuwe wet werd een ruimere subjectieve uitzondering beoogd aangezien *alle* publiekrechtelijke rechtspersonen worden gevisieerd die in het algemeen belang optreden in een rechtsgeding. Daarnaast werd tevens de situatie omarmd waarin de publiekrechtelijke rechtspersoon als eisende partij optreedt, dan wel als verwerende partij. (*Parl.St.* Kamer 2013-2014, nr. 53-3098/003, 2 en 53 3098/005, 3-4).

De inwerkingtreding van deze derde uitzondering werd gekoppeld aan dezelfde datum van inwerkingtreding van het koninklijk besluit aangaande de twee eerdere uitzonderingen.

Het Grondwettelijk Hof heeft in een recent arrest van 21 mei 2015 (GwH nr. 70/2015 van 21 mei 2015)

ministère public intervient par voie d'action dans les procédures civiles (conformément à l'article 138*bis*, § 1er, du Code judiciaire) et, d'autre part, lorsque l'auditorat du travail intente une action devant les juridictions du travail (conformément à l'article 138*bis*, § 2, du Code judiciaire). Un nouvel alinéa huit a été inséré à cet effet dans l'article 1022 du Code judiciaire.

Le Roi a été chargé de fixer l'entrée en vigueur de ces deux exceptions. L'arrêté royal n'a pas encore été publié à ce jour.

La loi du 25 avril 2014 a ajouté une troisième exception à la règle selon laquelle aucune indemnité de procédure n'est due à charge de l'État.

L'intention du législateur était de répondre à la jurisprudence de la Cour constitutionnelle, qui avait estimé qu'une indemnité de procédure ne pouvait être due lorsque le ministère public succombe dans son action en annulation d'un mariage (arrêt n° 42/2013 du 21 mars 2013), lorsque l'officier de l'état civil succombe dans le cadre d'un recours contre sa décision de refuser de célébrer un mariage (arrêt n° 54/2014 du 27 mars 2014, entre autres) ou encore lorsque le fonctionnaire délégué de l'urbanisme succombe en son action en réparation intentée devant le tribunal civil sur la base des règles urbanistiques (arrêt n° 36/2013 du 7 mars 2013).

À cette fin, une troisième exception a été insérée, aux termes de laquelle l'État ne peut être tenu de payer une indemnité de procédure *“lorsqu'une personne morale de droit public agit dans l'intérêt général, en tant que partie dans une procédure”*.

La nouvelle loi a créé une exception subjective plus large, dans la mesure où elle visait *toutes* les personnes morales de droit public agissant dans l'intérêt général dans une procédure en justice. Elle a également englobé la situation dans laquelle la personne morale de droit public intervenait soit comme partie demanderesse, soit comme partie défenderesse. (*Doc. parl.* Chambre 2013-2014, n° 53-3098/003, 2 et 53 3098/005, 3-4).

L'entrée en vigueur de cette troisième exception a été liée à la même date d'entrée en vigueur de l'arrêté royal relatif aux deux exceptions précédentes.

Dans un arrêt récent du 21 mai 2015 (C. const. n° 70/2015 du 21 mai 2015) faisant suite à une série de

naar aanleiding van een aantal prejudiciële vragen met betrekking tot de rechtspositie van de Belgische Staat bij fiscale geschillen (Rb Aarlen 8 januari 2014, 12 februari 2014, 19 maart 2014), uitspraak gedaan of er sprake is van een miskenning van het gelijkheidsbeginsel door de omstandigheid dat de Staat wanneer deze in het ongelijk wordt gesteld, veroordeeld kan worden tot het betalen van de rechtsplegingsvergoeding.

Het Grondwettelijk Hof komt tot het besluit dat er van een schending van het gelijkheidsbeginsel geen sprake is en dat ingeval de Staat in het ongelijk gesteld wordt voor fiscale betwistingen deze veroordeeld dient te worden tot het betalen van de rechtsplegingsvergoeding.

Het Grondwettelijk Hof stelt hierbij uitdrukkelijk dat de oude rechtspraak van het Hof die in de richting gaat dat overheden die het algemeen belang vertegenwoordigen niet tot het betalen van de rechtsplegingsvergoeding veroordeeld kunnen worden, dient te worden herzien.

Het Grondwettelijk Hof stelt immers vast dat het stelsel van de rechtsplegingsvergoeding recentelijk eveneens van toepassing verklaard werd in procedures voor de Raad van State (cf. wet van 20 januari 2014). Het Hof ziet hierin de uitdrukkelijke wil van de wetgever om het opleggen van een rechtsplegingsvergoeding niet uit te sluiten wanneer, in burgerlijke zaken, de in het ongelijk gestelde partij een overheid is die het algemeen belang vertegenwoordigt (randnr. B.6.2., B.6.3, e.v):

Het Hof komt al dusdanig tot het besluit dat het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie niet vereist dat de belastingadministratie op het gebied van de rechtsplegingsvergoeding op dezelfde wijze moet worden behandeld als het openbaar ministerie dat optreedt in strafzaken (randnr. B.12.1.):

“B.11 Zoals het Hof heeft geoordeeld bij zijn arrest nr. 182/2008 van 18 december 2008, brengt de toepassing van de bepalingen betreffende de rechtsplegingsvergoeding op alle partijen bij een geschil voor een burgerlijk rechtscollège geen onevenredige gevolgen met zich mee, aangezien de wetgever erover heeft gewaakt de toegang tot het gerecht niet te belemmeren door te voorzien in een forfaitair systeem en door, binnen dat systeem, een zekere beoordelingsbevoegdheid toe te kennen aan de rechter ten aanzien van het uiteindelijke bedrag van de rechtsplegingsvergoeding waartoe de in het ongelijk gestelde partij kan worden veroordeeld.

De wederkerigheid bij de toepassing van de bepalingen met betrekking tot de rechtsplegingsvergoeding bevordert overigens de wapengelijkheid tussen de partijen, aangezien dat systeem inhoudt dat zij beiden instaan voor het financiële risico van het proces.

questions préjudicielles relatives au statut juridique de l'État belge dans le cadre de litiges fiscaux (Trib. Arlon 8 janvier 2014, 12 février 2014, 19 mars 2014), la Cour constitutionnelle s'est prononcée sur la question de savoir si le fait que l'État, lorsqu'il succombe, peut être condamné à payer l'indemnité de procédure méconnaît le principe d'égalité.

La Cour constitutionnelle aboutit à la conclusion qu'il n'est pas question de violation du principe d'égalité et que dans le cas où l'État succombe dans des litiges fiscaux, il doit être condamné à payer l'indemnité de procédure.

La Cour constitutionnelle indique expressément à cet égard qu'il convient de revoir l'ancienne jurisprudence de la Cour selon laquelle les autorités qui défendent l'intérêt général ne peuvent pas être condamnées à payer l'indemnité de procédure.

La Cour constitutionnelle constate en effet que le régime de l'indemnité de procédure a récemment été déclarée également applicable dans les procédures devant le Conseil d'État (cf. la loi du 20 janvier 2014). La Cour y voit la volonté expresse du législateur de ne pas exclure l'imposition d'une indemnité de procédure lorsque, dans les matières civiles, la partie qui succombe est une autorité qui représente l'intérêt général (considérants B.6.2., B.6.3., et suiv.);

La Cour aboutit ainsi à la conclusion que le principe d'égalité et de non-discrimination ne commande pas que l'administration fiscale soit, en ce qui concerne l'indemnité de procédure, traitée de la même manière que le ministère public agissant en matière pénale (cons. B.12.1.):

“B.11 Ainsi que la Cour l'a jugé par son arrêt n° 182/2008 du 18 décembre 2008, l'application des dispositions relatives à l'indemnité de procédure à toutes les parties à un litige porté devant une juridiction civile n'entraîne pas d'effets disproportionnés, étant donné que le législateur a veillé à ne pas entraver l'accès à la justice, en établissant un système forfaitaire et en confiant, au sein de ce système, un certain pouvoir d'appréciation au juge quant au montant final de l'indemnité de procédure à laquelle la partie succombante peut être condamnée.

Par ailleurs, la réciprocité dans l'application des dispositions relatives à l'indemnité de procédure favorise l'égalité des armes entre les parties, dès lors que ce système implique qu'elles assument toutes deux le risque financier du procès.

B.12.1. Daaruit volgt dat het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie niet vereist dat de belastingadministratie, verwerende partij in het kader van geschillen op grond van artikel 569, 32°, van het Gerechtelijk Wetboek, op dezelfde wijze moet worden behandeld als het openbaar ministerie dat optreedt in strafzaken.

B.12.2. De in het geding zijnde bepalingen zijn derhalve niet onbestaanbaar met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in zoverre zij het mogelijk maken dat een rechtsplegingsvergoeding ten laste wordt gelegd van de Staat of van een gemeente die in het ongelijk wordt gesteld naar aanleiding van een beroep op grond van artikel 569, 32°, van het Gerechtelijk Wetboek”.

De rechtsplegingsvergoeding blijft dus opeisbaar in fiscale geschillen telkens als de staat in het ongelijk wordt gesteld.

Het Hof besluit dat overheden die optreden in een burgerlijk geschil wél onderworpen kunnen worden aan het stelsel van de rechtsplegingsvergoeding.

Tot eenzelfde conclusie komt het Grondwettelijk Hof in twee niet-fiscale zaken, met name bij geschillen inzake de weigering door de ambtenaar van de burgerlijke stand tot voltrekking van een huwelijk (GwH 21 mei 2015, nr. 68/2015) en inzake de GAS-wetgeving (GwH 21 mei 2015, nr. 69/2015).

Het Grondwettelijk Hof bevestigt dat de uitzondering voorzien in artikel 1022, achtste lid, Gerechtelijk Wetboek, wanneer het arbeidsauditoraat voor de arbeidsrechtbank optreedt op grond van artikel 138bis, § 2, van het Gerechtelijk Wetboek, verantwoord blijft. (B. 10.2.)

Wanneer het Openbaar Ministerie bij wijze van rechtsvordering in burgerlijke procedures tussenkomt, conform artikel 138bis, § 1, Gerechtelijk Wetboek, dient de Belgische Staat, bij ongelijk veroordeeld te kunnen worden tot de betaling van een rechtsplegingsvergoeding.

Het Grondwettelijk Hof motiveert dit door te stellen dat wanneer het arbeidsauditoraat voor de arbeidsrechtbank optreedt op grond van artikel 138bis, § 2, Gerechtelijk Wetboek, een vordering ingesteld wordt *“die vergelijkbaar is met de strafvordering die het openbaar ministerie instelt voor de strafgerechten, aangezien die tot doel heeft het plegen van een misdrijf vast te stellen en niet louter een herstel van burgerlijke aard te verkrijgen.”* (B. 10.2.)

Bovendien strekt de vordering van de arbeidsauditeur op grond van artikel 138bis, § 2, Gerechtelijk Wetboek er toe, in tegenstelling tot de vordering die het

B.12.1. Il s’ensuit que le principe d’égalité et de non-discrimination ne commande pas que l’administration fiscale, partie défenderesse dans le cadre de litiges fondés sur l’article 569, 32°, du Code judiciaire, soit traitée de la même manière que le ministère public agissant en matière pénale.

B.12.2. Les dispositions en cause ne sont dès lors pas incompatibles avec les articles 10 et 11 de la Constitution en ce qu’elles permettent qu’une indemnité de procédure soit mise à charge de l’État ou d’une commune qui succombe à l’occasion d’un recours fondé sur l’article 569, 32°, du Code judiciaire”.

L’indemnité de procédure reste donc exigible dans les litiges fiscaux chaque fois que l’État succombe.

La Cour conclut que les pouvoirs publics qui agissent dans un litige civil peuvent bien être soumis au régime de l’indemnité de procédure.

La Cour constitutionnelle parvient à la même conclusion dans deux dossiers non fiscaux portant respectivement sur le refus de l’officier de l’état civil de célébrer un mariage (C. const. 21 mai 2015, n° 68/2015) et sur la législation relative aux sanctions administratives communales (C. const. 21 mai 2015, n° 69/2015).

La Cour constitutionnelle confirme que l’exception prévue par l’article 1022, alinéa 8, du Code judiciaire dans le cas où l’auditorat du travail agit devant le tribunal du travail sur la base de l’article 138bis, § 2, du Code judiciaire reste justifiée. (B. 10.2.)

Lorsque le ministère public intervient par voie d’action dans les procédures civiles conformément à l’article 138bis, § 1er, du Code judiciaire, l’État belge doit, s’il succombe, pouvoir être condamné au paiement d’une indemnité de procédure.

La Cour constitutionnelle motive sa position en soulignant que lorsque l’auditorat du travail agit devant le tribunal du travail sur la base de l’article 138bis, § 2, du Code judiciaire, il exerce une action *“qui s’apparente à l’action publique exercée par le ministère public devant les juridictions pénales puisqu’elle a pour objet de constater la commission d’une infraction, et non d’obtenir simplement une réparation de nature civile.”* (B. 10.2.)

De surcroît, à la différence de l’action intentée par le ministère public dans le cadre de procédures civiles conformément à la compétence qui lui est conférée par

Openbaar Ministerie in burgerlijke procedures conform de bevoegdheid van art. 138*bis*, § 1, Ger.W. uitoefent, de strafvordering te vervallen.

Inmiddels heeft het Grondwettelijk Hof in een arrest eveneens van 21 mei 2015 namelijk nr. 68/2015 en het arrest nr. 69/2015 geoordeeld dat een ambtenaar van de burgerlijke stand die in rechte optreedt in het kader van een beroep tegen een weigering tot het voltrekken van het huwelijk, alsook een gemeente die in rechte optreedt in het kader van een beroep tegen een beslissing van haar GAS-ambtenaar, in het geval van ongelijk, veroordeeld moet kunnen worden tot het betalen van een rechtsplegingsvergoeding.

Dit wetsvoorstel heeft derhalve tot doel de nog niet in werking getreden wetgeving aan te passen aan de recente rechtspraak van het Grondwettelijk Hof.

Carina VAN CAUTER (Open Vld)
Patrick DEWAEL (Open Vld)
Sophie DE WIT (N-VA)

l'article 138*bis*, § 1er, du Code judiciaire, celle introduite par l'auditeur du travail sur la base de l'article 138*bis*, § 2, du Code judiciaire vise à éteindre l'action publique.

La Cour constitutionnelle a entre-temps estimé dans deux arrêts n°s 68/2015 et 69/2015 datant également du 21 mai 2015 qu'un officier de l'état civil qui est en justice dans le cadre d'un recours contre le refus de célébrer un mariage, ainsi qu'une commune qui est en justice dans le cadre d'un recours contre une décision de son fonctionnaire chargé des sanctions administratives communales, doivent pouvoir être condamnés au paiement d'une indemnité de procédure s'ils succombent.

La présente proposition de loi vise dès lors à adapter la législation non encore entrée en vigueur à la jurisprudence récente de la Cour constitutionnelle.

WETSVOORSTEL**Artikel 1**

Deze wet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 74 van de Grondwet.

Art. 2

Artikel 1022, achtste lid, van het Gerechtelijk Wetboek, laatstelijk gewijzigd bij de wetten van 21 februari 2010 en 25 april 2014, wordt vervangen als volgt:

“Geen enkele vergoeding is verschuldigd ten laste van de Staat wanneer het arbeidsauditoraat een rechtsvordering instelt voor de arbeidsgerechten overeenkomstig artikel 138*bis*, § 2.”

16 juli 2015

Carina VAN CAUTER (Open Vld)
Patrick DEWAEL (Open Vld)
Sophie DE WIT (N-VA)

PROPOSITION DE LOI**Article 1er**

La présente loi règle une matière visée à l'article 74 de la Constitution.

Art. 2

L'article 1022, alinéa 8, du Code judiciaire, modifié en dernier lieu par les lois des 21 février 2010 et 25 avril 2014, est remplacé par ce qui suit:

“Aucune indemnité n'est due à charge de l'État lorsque l'auditorat du travail intente une action devant les juridictions du travail conformément à l'article 138*bis*, § 2.”

16 juillet 2015